

sættes en Commission, som skulde bringe Tingene i Orden; men, naar denne Commission f. Ex. kom med det ganske Modsatte, kom med en Plan f. Ex., hvorefter der ikke skulde følge een Berider eller Dypasser med een udsendt Hingst, men to, og ikke een Stald indrettes særskilt til een Hingst, men to — og herimod havde man jo ikke den mindste Garantie — hvad skulde der da komme ud af en saadan Commission? Nei, derved faaer man aldrig nogen Forbedring; skal Forbedring af dette Slags komme, maa den komme fra Folket selv, da maa den komme fra private Deeltagere og fra Staten som privat Deeltager, forsaavidt Regjeringen opmuntrer og bidrager dertil, thi, da faaer man Regnskab for Frugterne deraf, og da komme de samme Reformer frem, som Tidens Fremskridt fordrer til en altid stigende stedse videre Nytte; thi, naar man da indseer, at det virkelig ikke nytter at gaae frem paa den Bane, som hidtil har været forgjæves, saa bidrager Folket ikke en eneste Skilling dertil, for Manglerne afhjælpes. Jeg negter ikke, at Landhusholdningssekskabet ligeledes fra Begyndelsen af har stiftet nogen Nytte som Opmuntring til en bedre Jorddyrknings Fremme ved Præmieuddeling; men paa den anden Side havde visse enkelte Landmænd som Sekskabets Indlinge en større Nytte, idet Sekskabet overlod dem til deres Brug de unge Mennesker, som skulde oplæres som Avlskarle eller Arbejdskarle uden Betaling, og fra disse Indlingers Dnsker om at maatte fremdeles faae saadanne Karle uden Betaling stammer Forslaget om nyt Tilskud; men, skal en gavnlig Virkning fra Landhusholdningssekskabet fremdeles komme til at stifte nogen Nytte, maa det constituere sig som et aldeles privat Sekskab, hvori Medlemmerne have Stemme og Medvirkning til Midlernes Anvendelse og Præmiernes Fordeling. Jeg mener derfor, at Reformen maa begynde ad den Vej, at vi her nagte Bevilling til flere Penges Dypoffelse fra Statskassen, og det saavel til Landhusholdningssekskabet som til

Stutterivæsenet, der først begge trænge til heelt at døe, for at kunne leve op paany i en bedre og gavnligere Stikfelse.

Indenrigsministeren: Det er mig ubekendt, hvilke Beretninger fra anseete Landmænd i Jylland det ærede Udvalg har modtaget, som skulde godtgjøre, at Afkommet af den engelske Hognhesterace i anden Generation var udartet; jeg haaber imidlertid, at, naar Sagen angaaende Hesteavlens Fremme bliver nærmere undersøgt ved en Commission, disse Erklæringer da ville komme frem; saalænge maa jeg vedblivende holde for, at den Ansættelse, den ærede Ordfører har ytret, er aldeles feilagtig; thi der har ikke kunnet dannes sig nogen almindelig Mening om Afkommet af denne Race i andet Led her i Landet, og det af den simple Grund, at Indkjøbet af disse Heste fra England først tog sin Begyndelse i Aaret 1844. Efter Stutmesterens Indberetning er kun lidet Afkom kommet i Handelen, men disse ere i Almindelighed betalte med langt høiere Priser end Landets Heste, hvorpaa han anfører som Exempel, at der var forlangt 600 Rbd. for Hingsten Prinds Albert. Forsaavidt der er Spørgsmaal om de ældre engelske Heste, som af Stutmester Nielsen ere indbragte her i Landet, da er det omtrent 30 Aar siden, at denne Prøve blev anstillet, og jeg veed ikke, om mulig de enkelte feilsulde Individuer, man har villet see, kunne nedstamme fra de Nielsenste Hingster, hvis Indkjøb maaskee ikke har været foretaget med samme Omhu som de senere Indkjøb, det er mig ubekendt; men fra disse senere Indkjøb kan der her i Landet ikke findes Afkom i anden Generation. — Hvad de Grunde angaaer, som den ærede Ordfører anførte for Nedlæggelsen af Stutteriet, ere de mig meget vel bekendte, men jeg troer, at man ganske vil miskende den almindelige Stemning, navnlig i Jylland, naar man ikke vil indrømme, at der efter Stutteriernes Dphør har været en meget uddrebt Klage over, at intet Lignende er traadt istedet derved.